

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie, Toma Nadejda, Cobzac Elena, Plămădeală Ghenadie,

juducând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Sîrbu Lilia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 01 februarie 2021, în cauza penală în privința lui

Crețu Dumitru xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.07.2020 – 28.10.2020;

Instanța de apel: 27.11.2020 – 01.02.2021;

Instanța de recurs: 26.04.2021 – 14.12.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Cimișlia, sediul Leova din 28 octombrie 2020, pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, Crețu Dumitru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal la 8 luni închisoare.

Conform art.90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 ani.

A fost respinsă, ca neîntemeiată, solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat că Crețu Dumitru, la 28.03.2020, aproximativ la ora 17:00 – 18:00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în timp ce se afla în grădina gospodăriei în care locuiește temporar, situată în satul xxxx, având intenția de a-i cauza tatălui său Crețu Eugeniu, anul nașterii xxxx, care potrivit art.133¹ lit. b) Cod penal este membru de familie, leziuni corporale și dureri fizice, încalcând în mod vădit dispozițiile art.24 alin.(1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, care stipulează că „Statul garantează fiecărui om dreptul la viață și la integritate fizică și psihică. Nimeni nu va fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante”, precum și cerințele Codului familiei, îndeosebi art.7, și a Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, nr.45/2007, în special art.3-6, intenționat, cu scopul săvârșirii violenței în familie, i-a aplicat ultimului mai multe lovituri cu scopul săvârșirii violenței în familie, i-a aplicat ultimului mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, doborându-l la pământ, și l-a apucat cu mâinile de gât și-l strângea, prin ce i-a cauzat, conform raportului de expertiză judiciară nr.202013D0052 din 04.06.2020: traumă contuză a toracelui manifestată prin fractura sternului 1/3 medie cu deplasare (compresie), echimoză a țesuturilor moi regiunea sternului; traumă craniu-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală, echimoză pe ambele

pleoape, obraz cu trecere pe mandibula și suprafața anterio-laterală dreaptă a gâtului, leziuni corporale ce puteau fi produse la acțiunea traumatică a unui corp contondent dur, bont, cu suprafața traumatică limitată, la lovire (aplicarea loviturilor, strangulat cu mâinile de gât), compresie și frecțiune (excoriație), produse posibil în timpul și circumstanțele relatate, ce condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare corporală medie.

Acțiunile lui Crețu Dumitru au fost încadrate în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.

3. Procurorul, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Crețu Dumitru în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, precum și cu dispunerea încasării de la Crețu Dumitru, a cheltuielilor judiciare în sumă de 768 lei.

În motivarea apelului procurorul a menționat că la stabilirea pedepsei, prima instanță nu a luat în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, nu a efectuat o analiză completă a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, înainte și după săvârșirea faptei, în timpul judecății etc. Or, în cadrul condițiilor suspendării condiționate a pedepsei, persoana inculpatului urmează să fie evaluată sub raportul pericolozității sale, decurgând în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie să fie studiată pentru a se putea constata dacă acesta se poate corecta fără executarea pedepsei.

Sușține, că prima instanță nu a ținut cont de faptul că, inculpatul Crețu Dumitru potrivit revendicării anexată la materialele dosarului, ultimul a mai săvârșit infracțiuni similare, iar aplicarea pedepsei neprivative de libertate nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale. Prima instanță a dat o apreciere subiectivă și neargumentată ce ține de aplicarea art.90 Cod penal, or, partea apărării nu a prezentat careva probe ce ar demonstra faptul că, corectarea inculpatului Crețu Dumitru, este posibilă fără executarea reală a pedepsei.

Consideră, că prima instanță neîntemeiat a respins solicitarea privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului Crețu Dumitru, suportate de către organul de urmărire penală în cadrul prezentului proces penal, or, la materialele cauzei penale a fost anexată informația prin care se confirmă că, pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr.202013D0052 din 04 iunie 2020 și efectuarea constatării medico-legală nr.202013P0078 din 10 aprilie 2020, cheltuielile constituie 768 lei. Necesitatea efectuării acestei expertize, a fost dictată de alin.(1) pct. 6) art.143 Cod de procedură penală, care reglementează cazurile când efectuarea expertizei este obligatorie.

A mai indicat că, prin prisma alin.(2) art.229 Cod de procedură penală, inculpatul Crețu Dumitru, poate fi obligat la recuperarea cheltuielilor judiciare, or, statul și-a onorat obligația de a proba prin procedee legale vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate. Totodată, în cadrul examinării cauzei penale, prima instanță nu a stabilit existența a careva teme prevăzute de alin.(3) art.229 Cod de procedură penală, care permite eliberarea inculpatului de la achitarea cheltuielilor judiciare.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 01 februarie 2021, a fost admis apelul declarat de către procuror, sentința casată parțial, în partea trecerii cheltuielilor judiciare în contul statului, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Au fost încasate din contul lui Crețu Dumitru în beneficiul statului cheltuielile judiciare

legate de efectuarea expertizelor medico-legale în sumă de 768 lei.

În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

4.1. În argumentarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit starea de fapt și corect a acceptat cererea inculpatului Crețu Dumitru, privind judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, or, din probele administrate rezultă că, fapta inculpatului este stabilită și există suficiente date cu privire la persoana inculpatului pentru a permite stabilirea unei pedepse, după cum o cer prevederile art.364¹ alin.(4) Cod de procedură penală.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea probelor și în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, care au fost corect apreciate prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a notat că prima instanță corect a calificat infracțiunea în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.

Verificând aspectele de drept operate de prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului Crețu Dumitru, instanța de apel a ajuns la concluzia că, prima instanță a elucidat toate circumstanțele importante pentru stabilirea unei pedepse echitabile.

În acest sens, cu referire la prevederile art.61 alin.(1) și (2) Cod penal, instanța de apel a menționat că, inculpatul Crețu Dumitru a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii, care în conformitate cu art.16 alin.(4) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave, și care prevede pedeapsa muncă neremunerată în folosul comunității de până la 180 la 240 ore, sau cu închisoare de până de la 1 la 6 ani.

În urma recunoașterii vinovăției și judecării cauzei pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, inculpatul Crețu Dumitru a beneficiat de o reducere cu o treime din limita de pedeapsă cu închisoare, prevăzută de lege.

În opinia instanței de apel, prima instanță a ținut cont și de personalitatea inculpatului Crețu Dumitru, motiv din care și a ajuns la concluzia de a stabili acestuia anume pedeapsă sub formă de închisoare, adică cea mai severă pedeapsă penală, prevăzută pentru comiterea infracțiunii în cauză, cu dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei stabilite.

Instanța de apel a respins argumentele procurorului în partea dezacordului acestuia cu aplicarea de către prima instanță a prevederilor art.90 Cod penal, menționând că la acest aspect soluția primei instanțe este corectă.

În opinia instanței de apel, prima instanță corect a considerat că, executarea reală a pedepsei cu închisoare de către inculpatul Crețu Dumitru, nu este una rațională, or, la caz stabilirea pedepsei cu închisoare, cu executarea reală, poate trezi sentimente de jignire și neîncredere în lege, ce poate avea un efect contrar scopului prevăzut de pedeapsa penală.

Cu referire la încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, în sumă de 768 lei, reținând prevederile art.227, 229 Cod de procedură penală, în vigoare la 09 februarie 2018, instanța de apel a indicat, că soluția primei instanțe în acest context, este neîntemeiată, deoarece la caz, au fost întocmite rapoartele de expertiză judiciară nr.202013D0052 din 04 iunie 2020 și nr.202013P0078 din 10 aprilie 2020, cu scopul demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a subliniat, că prin Legea nr.316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 09 februarie 2018, au fost operate modificări la Codul de procedură penală, potrivit cărora a fost exclus art.143 alin.(2) Cod de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul bugetului de stat.

Fiind stabilită vinovăția inculpatului în săvârșirea unei infracțiuni, acestuia îi revine

obligăția de a recupera statului toate cheltuielile efectuate în cauza penală.

5. Procurorul, în temeiul art.427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicită casarea acesteia, în latura stabilirii pedepsei, cu excluderea aplicării art.90 Cod penal.

În argumentarea recursului menționează, că la aplicarea pedepsei lui Crețu Dumitru pentru infracțiunea comisă, instanța de judecată nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 Cod penal și astfel, incorect a ajuns la concluzia privind aplicarea art.90 Cod penal.

Consideră, că modalitatea de executare a pedepsei stabilite inculpatului, este contrară principiului proporționalității, reieșind din fapta comisă și urmările produse.

Indică, că raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la bază persoana și comportamentul inculpatului până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a acestuia la faza de urmărire penală și de judecare a cauzei în privința infracțiunii, conduita bună a infractorului, străduința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba cauzată, precum și comportarea sinceră în cursul procesului.

Susține, că stabilirea duratei și a termenului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, precum și împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, mijloacele utilizate; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; conduita după comiterea faptei și pe parcursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

În acest context, evidențiază acuzarea, că instanțele de fond nu au luat în considerație motivul comiterii infracțiunii de către inculpat, fapt ce atestă că ultimul este periculos pentru societate, din care motiv consideră că inculpatul nu poate fi corijat în condiții de libertate.

Mai indică, că chiar dacă inculpatul a recunoscut vina, acesta nu s-a căit sincer de cele comise, având doar scopul să evite privarea reală de libertate, or acesta urmează a fi izolat de societate pentru a preveni comiterea de noi infracțiuni de către inculpat.

6. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală sau parțială a hotărârii atacate și cu pronunțarea unei noi hotărâri, în cazul în care nu se agravează situația condamnatului.

Instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate, totodată, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal lărgit menționează că declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept în privința persoanelor care l-au declarat.

De asemenea, se reține că potrivit prevederilor art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Totodată, potrivit art.417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelurilor, precum și motivele adoptării soluției respective.

Reieșind din conținutul cererii de recurs, Colegiul penal lărgit atestă că partea acuzării invocă temeiurile pentru declararea recursului prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, însă reieșind din esența argumentelor invocate se atestă că titularul cererii de recurs critică decizia instanței de apel dintr-un singur considerent, și anume invocă dezacordul cu modalitatea de individualizare a pedepsei penale, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Așadar, instanța de recurs se va expune doar în privința temeiului de casare prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, în partea ce ține de corectitudinea individualizării pedepsei penale aplicate inculpatului Crețu Dumitru, întrucât celălalt temei de casare nominalizat în recurs nu a fost motivat de către acuzare, iar în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al acuzării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se constată la caz, partea acuzării invocă dezacordul cu modalitatea de individualizare a pedepsei stabilite inculpatului Crețu Dumitru de către instanțele de fond, și anume în partea dispunerii suspendării condiționate a executării acesteia.

Colegiul penal la acest capitol menționează, că potrivit practicii judiciare constante suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei stabilită de către instanța de judecată prin hotărârea de condamnare de a se suspenda pentru o anumită perioadă de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții. Pentru acordarea suspendării executării pedepsei este necesar ca instanța de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia. Instanța de judecată își argumentează decizia, bazându-se pe materialele cauzei și pe datele despre persoana vinovatului, indicând în mod obligatoriu motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În cazul când vinovatul nu manifestă părere de rău față de urmările produse în urma acțiunilor sale ilegale, convingerea că acesta nu trebuie să execute real pedeapsa închisorii, nu are temei.

Raportând soluțiile oferite de practica judiciară constantă expuse mai sus la circumstanțele cauzei deduse judecării, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu a efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, înainte și după săvârșirea infracțiunii și numai în măsura în care se dovedește că săvârșirea faptei se datorează unui concurs accidental de împrejurări și că, pentru îndreptarea sa, nu este necesară executarea efectivă a pedepsei.

Astfel, în sensul vizat, Colegiul penal lărgit menționează, că deși inculpatul Crețu Dumitru a depus cerere privind examinarea cauzei în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, recunoscându-și vinovăția și manifestând căință față de faptele săvârșite, totuși în speță prezintă relevanță și alte circumstanțe importante pentru soluționarea justă a

cauzei, de care instanțele de fond nu au ținut cont în deplină măsură.

În sensul dat, instanța de recurs reține că inculpatul Crețu Dumitru a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, sancțiunea căreia prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de până la 180 la 240 ore, sau cu închisoare de până de la 1 la 6 ani, iar potrivit prevederilor art.16 alin.(4) Cod penal, această infracțiune face parte din categoria infracțiunilor grave.

Deși prevederile art.90 Cod penal nu interzic aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei pentru săvârșirea infracțiunilor care fac parte din categoria celor grave, totuși primordial la aplicarea instituției suspendării pedepsei închisorii, este necesar ca instanța de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal lărgit consideră că instanța de apel nu a motivat complet și obiectiv soluția de individualizare a executării pedepsei, ajungând la o concluzie eronată în ce privește aplicarea față de inculpat a dispoziției art.90 Cod penal, întrucât în speță instanța de apel nu a efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității inculpatului.

Așadar, instanța de recurs notează că, aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același rând, în textul art.90 alin.(1) Cod penal, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza criteriilor generale de individualizare, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei stabilită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile pentru acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art.90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și *persoana infractorului*; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Astfel, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel la analiza condițiilor privind aplicarea art.90 Cod penal, insuficient a abordat personalitatea inculpatului Crețu Dumitru, ce reprezintă condiția esențială care urma a sta la originea concluziilor privind irraționalitatea executării reale a pedepsei cu închisoare, or, deși fiind tras anterior la răspundere penală nu a stat pe calea corijării și a comis o nouă infracțiune cu intenție.

În circumstanțele descrise, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că instanțele de fond pripit au dispus condamnarea inculpatului cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, or, este cert că în privința lui Crețu Dumitru o asemenea pedeapsă nu și-ar atinge scopul de corectare și reeducare.

Față de cele ce preced, instanța de recurs găsește întemeiate motivele recursului declarat de către procuror sub aspectul individualizării greșite a executării pedepsei penale în privința inculpatului Crețu Dumitru și constată că, concluzia instanțelor de fond, precum că, corijarea inculpatului este posibilă prin aplicarea prevederilor art.90 Cod penal - suspendarea condiționată a pedepsei, este greșită, din care considerente urmează a fi exclusă, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

Colegiul penal lărgit menționează în acest sens că, prin agravare a situației condamnatului se subînțeleg situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt alineat nou, literă, de înlocuire a

sanctiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuată; situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Sîrbu Lilia, casează parțial sentința Judecătorei Cimișlia, sediul Leova din 28 octombrie 2020 și decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 01 februarie 2021, în cauza penală în privința lui *Crețu Dumitru xxxx*, în latura penală în partea aplicării prevederilor art.90 Cod penal, cu rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, după cum urmează:

Crețu Dumitru xxxx se consideră condamnat în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei urmează a fi calculat din momentul reținerii inculpatului.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârilor atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 10 februarie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda

Cobzac Elena

Plămădeală Ghenadie